

Major gšt. Jan R u m l:

Cíle a pásma činnosti s hlediska styku a spojení.

(Pokračování.)

Pozorování a výstřel ve směru postupu jsou daleké. Sestupující držíme pozorovatelný vyšší, než jsou protivníkovy, a jsme tedy v stálé výhodě. Změny úhlu spádu, zvlnění hřbetů, jsou někdy příčinou hluchých prostorů, které skrývají v sobě nebezpečí překvapení palbou nebo pohybem (protiútokem), podobně jako vložené terénní celky.

Postup bude lehký na hřebetech a v údolí, na úbočích se však jednotky i jednotlivci nesnadno udržejí. Částice ve vyšší části svahů budou mimoděk stoupati vzhůru, aby byly ještě výše, jednotky postupující níže budou následovati zákonů tíže a sesunovati se do údolí. Zředění sestavy na úbočích bude tím větší, čím bude svah příkřejší.

S hlediska palby do hloubky, t. j. přímo před sebe, jsou poměry dobré a celkem všude stejné. Pokud se týká palby do šířky, bočné, hlavně kulometů, jsou okolnosti různé. Na levém hřebetě se rozprostírá rovina vhodná ke křížení paleb, zato jest však nemožné organisovati účinné bočné palby na lomu hřbetu a přechodu v úbočí. Toto skýtá zase plochy, sice nevelké, ale přece. Údolí je nešíroké, ale vhodné. Svah pravého hřbetu je srázný, úhel svahu se stále mění, takže organisace bočných paleb je tu skoro nemožná. Nepřítel má možnost hájiti se jen čelně. Palby s protějších hřbetů jsou možné a budou nepříjemné, nejsou však tak nebezpečné jako bočné palby v rovině.

Útočník převážně jde i střílí přímo před sebe. Vzhledem k předchozím úvahám myslím, že učiní nejlépe, povede-li hlavní úsilí tam, kde se patrně setká s nejmenším odporem, t. j. za předpokladu stejnoměrného rozložení nepřítele, po stránkách svírajících údolí a hlavně po pravém hřbetu, který je také o něco vyšší.

Ujasnivše si, kde by asi za našich podmínek bylo nutno vésti úsilí, nerozřešili jsme nijak pásma činnosti jednotek, ani neupravili velení. Doposud známe jen jediné měřítko, a to je, že musíme nasaditi tolik, kolik je k zlomení odporu potřebí, na př. prapor na 750 metrů fronty. Odpočítali-li bychom úseky po 750 m od levé hranice pásma činnosti divise k pravé, učinili bychom snad zadost liteře předpisu, avšak taková sestava nevyjadřuje jiné vůle, než býti všude stejně silný a všude stejně útočiti.

Proto uvažujme o našem případě ještě jedenkrát s hlediska vedení boje, t. j. palby a pozorování. Pozorovateli na kterémkoli místě plošiny na levém hřbetu jeví se tato jako jediný terénní celek. Pro zbraň kdekoli tamtéž umístěnou je tato plocha až po hranice jejího dostřelu palebným celkem. Tvoří tedy plocha levého hřbetu terénní a palebný celek pro všechny pozorovatele a zbraně na ní stojící, neboli je terénním a palebným celkem jednotky nebo jednotek na ní operujících.

Pozorovatel anebo zbraň na svahu levého hřbetu vidí nebo může postřelovati část svahu, na kterém stojí, údolí a úbočí pravého hřbetu. Právě tak může zbraň na pravém úbočí našeho údolí umístěná postřelovati část vlastního svahu, údolí a většinu svahů levého hřbetu. Z toho plyne, že údolí i se svahy, které je tvoří, je vlastně jediným terénním a palebným celkem jednotek v něm umístěných.

Poněvadž je ve vlastním zájmu každé jednotky, aby si mohla sama veškeré zbraně ji přímo ohrožující umlčet, musíme učinit závěr, že pásma činnosti jednotek nutno co možná voliti tak, aby se shodovala s palebnými a terénními celky. Dodržujice tuto zásadu, zame-

zíme, aby naše jednotka bránila se bočným palbám střílela do sousedova pásma ohrožující tak eventuálně jeho jednotky. Je-li celek širší než zde za podklad vzatých 750 m pro prapor, je nutno, aby chom do takového terénního celku nasadili pluk, převyšuje-li šířka 2 km, brigádu atd. Uvnitř organických jednotek a při spojení, která se automaticky v nich budují, lze se nadíti, že vzájemná pomoc a palby, nebyly-li velitelem již předem v plánech palby předvídaný, budou přece včas a vhodně uskutečněny.

V našem konkrétním případě je plošina na levém hřbetu terénem a palebným celkem, jehož šířka odpovídá asi útočné šířce praporu. Nasadíme tam tedy prapor. Údolí je opět samostatným terénem celkem, nasadíme tam opět prapor. Horní část pravého hřbetu se skládá z řady ploch palebně na sobě málo závislých. Je to vlastně řada úzkých palebných celků vedle sebe. Obránci, zbraně hájící jednotlivé plochy, nevidí dobře sousedních, leda na rozhraní. Toto množství na sobě nezávislých ploch ulehčí pronikání a obchvatný manévř jednotlivých částic útočnickových jednotek, které však musí jednati samostatně, neboť útočník právě tak jako obránce není s to přehlédnouti celou plochu hřbetu. Boj se rozdělí na boj malých jednotek. Šířka hřbetu odpovídá asi útočné šířce praporu, svěříme jej tedy praporu. Prapor bude tedy útočiti v pásmu hřbetnice v to, t. j. od hrany „y“ až po ostrý lom, přechod hřbetu v úbočí „x“ v to. Tím poskytneme praporu možnost, aby mohl hřbet obchvacovati i z údolí.

Prapor postupující po levém hřbetu jest úplně nezávislý na svých sousedech. Prapory v údolí a na pravém hřbetě budou postupovati z velké části v společném terénním celku. Vzhledem k vzájemným úsluhám a k vzájemné závislosti jejich postupu, paleb i manévru, bude dobře, budou-li od téhož pluku. Vzhledem k tomu, že uvnitř pluku bude jistě spojení dobré, je spolupráce za společným cílem takto nejlépe zaručena.

S hlediska styku se oba prapory navzájem vidí, jejich křidelní jednotky bojují v společném terénu, nebude tedy třeba činiti zvláštní opatření k jeho zajištění. Pro jistotu možno dáti na rozhraní jejich pásem činnosti stálý smíšený styčný oddíl v síle po 1 družstvu od obou praporů a snad 1 družstvo kulometů od praporu v údolí, kterému může odtud prospěti bočnou palbou.

Poněkud vážnější je věc vlevo. Jednotky jsou sobě cizí a nevidí se. Zůstala-li by jedna z jednotek zpátky, mohlo by se státi, že by se druhá o tom ani nedověděla. Nepříteli byla by pak při hlubším postupu poskytnuta příležitost uchopiti postoupivší jednotku s boku a vyrvati ji tak úspěch. Kdyby si chtěli oba sousedé, předvídajíce tuto možnost, zajistiti bok, musili by k tomu účelu vyslati značné oddíly. Vždyť síla zajišťovacích oddílů závisí na úkolu. Úbytek hloubky a tím i průraznosti jejich jednotek byl by příliš veliký. Máme zájem na tom, aby co možná veškeré síly byly věnovány hlavní úloze, a tou je prorazit nepřátelský odpor, a aby co nejméně jich bylo zaměstnáno úlohami podružnými. Zajištění boku může se však státi jednou z úloh hlavních, proto nesmí býti příliš šetřeno. A tu je na nadřazeném veliteli, aby zasáhl a určil sílu styčného od-

dílu, jehož úkolem bude zajistiti bok více postoupivší jednotce, neboť jen jedna z nich se může octnouti v tomto nebezpečí.

Vyžaduje-li na př. terén oddílů v síle asi půl roty zesílené kulomety, nebude potřeby, aby se o tyto síly ochuzovala každá z jednotek. Sousedé se prostě o tuto služebnost rozdělí. Bude tedy oddíl smíšený. Jeho společným úkolem jest jednak vyplniti eventuelní mezery vzniklé mezi sousedy ať už tím, že se jednotky ve směru rozešly, nebo tím, že jedna postupuje, zatím co druhá byla zastavena, jednak hlásiti velitelům sousedních jednotek vzájemné situace. Společný úkol vyžaduje společného velitele, zpravidla od oné jednotky, pro kterou je styčný oddíl důležitější a která mu proto obyčejně dodá i větší síly. V našem případě je nebezpečí větší pro jednotky postupující údolím, neboť protiútok z plošiny levého hřbetu by je jistě zastavil. Naproti tomu protiútok z údolí do boku praporu na plošině by se asi brzy ztroskotal. Proto velitel, 1 pěší četa a 1 družstvo kulometů budou od praporu v údolí, 1 četa od praporu na hřbetě. Tyto jednotky nemají však pojítek. Je proto na velitelích, kteří tyto jednotky dodávají a kterým právě na zprávách z boků mnoho záleží, aby jim je přidělili. Podle velikosti smíšeného styčného oddílu budou to běžci, někdy cyklisté, jezdci, hlavně optika, někdy též radio, telegrafie zemí, někdy dokonce i telefon.

Kdyby se na rozhraní pásem činnosti vyskytly překážky, na př. lesík nebo osada, a kdyby nebylo dobře možno zahrnouti je do útočného pásma té neb oné jednotky, nezbylo by než dáti smíšenému styčnému oddílu úkol, aby jich dobyl. Pak mu však musíme dáti prostředky úměrné úkolu, a to jak pěší, tak také dělostřelecké. Styčný oddíl se tak stává útočnou skupinou, která kromě útočného úkolu má ještě úkol tmelící útočnou sestavu. Tehdy se určují zpravidla k tomuto úkolu zvláštní jednotky.

Zbývá zkoumati náš případ ještě s hlediska velení, t. j. pozorování a spojení. Velitel praporu na plošině levého hřbetu vidí celkem všude dobře. Aby zvládl svou jednotku, bude asi uprostřed. Vybudování pojítek nejsou tu kladeny valné překážky. Jeho spojovací osa povede středem hřbetu, cesta tam vedená bude dobrým vodítkem.

Velitel praporu v údolí přehlédne svůj prapor nejlépe z jeho křídel, ať už se stráně vlevo anebo z pravé části údolí. Obě tato stanoviště jsou však poněkud excentrická a pojítka budou musit překonávat jednak různé vzdálenosti, jednak odlišné výškové rozdíly, překážky a p. S rostoucí vzdáleností roste však i citlivost pojítek k palbě a k nepříznivému počasí, zatím co se spojky stávají mimo to i pojítkem zdlouhavějším. Neklademe-li tedy na některé z uvedených křídel zvláštní důraz, bylo by s hlediska spojení nejlépe, kdybychom se umístili za střed své jednotky. Jen tak dosáhneme stejně dobrého spojení se všemi podřízenými.

Se zřetelem na spojení odpovídalo by zvolené stanoviště v našem případě asi úpatí levého hřbetu, tedy právě místu, odkud velitel nejlépe vidí, neboť nedohlédne k jednotkám na levém křídle. Pozorování, jakožto neselhávajícímu prvku styku, jsme uvyklí dávatí přednost. Půjde tedy velitel praporu za některou křídelní rotou.

Zřetel na spojení velitelské povede ho tam, odkud bude moci nejlépe velet, t. j. odkud ovládne snadno nejvíce svých prostředků. Předpokládáme-li, že úbočí levého hřbetu je dosti srázné, je pohyb zbraní i záloh po něm nesnadný a nepřitelem postřehnutelný, půjde tedy většina prostředků praporu údolím. Velitel praporu bude potom ovšem voliti svá postupná stanoviště v údolí, za pravou křídelní rotou.

Kde budou tato stanoviště? — Podle toho, co bylo uvedeno, u dobrých pozorovatelů, ale tak, aby ruch a pohyby u velitelství obvyklé jich neprozradily. Žádáme na SV., aby bylo dobře spojeno, nezbyvá tedy než míti zřetel na používaná pojítka a na možnosti zříditi je! Uvnitř praporu v útoku a za pohybu vůbec budeme zřídka kdy zřizovati telefon až k rotám, neboť bychom brzy vyčerpali přidělený materiál, hlavně kabelový. Malé vzdálenosti, nebylo-li praporu svěřeno pásmo neúměrně široké, dovolují nám spokojiti se občasným osobním stykem, spojkami a optikou. Aby však toto spojení dobře pracovalo, je nutno přesně znáti jak vzájemná stanoviště velitelství, tak také optických stanic, které mají spolu korespondovati. Z toho vyplývá, že SV. mají býti volena nedaleko bodů, které lze snadno nalézt. Výborným vodítkem kromě určitě označitelných a viditelných míst v terénu jsou cesty. Neškodí též orientační tabulky, šipky nebo praporečky, jež ovšem skrýváme před nepřítelem.

Postřeluje-li nepřítel předurčený prostor, nebo nehodí-li se sám o sobě k umístění velitelského aparátu a personálu, vyhledáme na blízku místo výhodnější. O změně umístění SV. musíme však uvědomiti jak své podřízené, tak nadřízeného, sousedy a velitele zbraní, s kterými společně pracujeme. Poněvadž bychom takovým oznámením na tolik adres posílaným zaměstnali příliš mnoho a příliš dlouho naše pojítka, oznámíme změnu zpravidla teprve příležitostně. To nás však zavazuje postaviti na místě určeném rozkazem ze SV. dobře informovaný styčný orgán, který bude dirigovati došlé spojky, běžce, jezdce, cyklisty, motocyklisty a p. do nově zvoleného SV., neb přímo na naši pozorovatelnu. Přesná znalost umístění SV. a cest k nim vedoucích zabezpečuje rychlost dodání zprávy nebo rozkazu vůbec právě tak jako přesná a úplná adresa při poštovní dopravě v míru.

Časté měnění SV., aniž se vyčká zařízení spojení v příštím SV., vnáší do jednotky nelad a neklid. Spojky bloudí krajem a zprávy dodají včas, jen je-li jim náhoda milostiva a potkají-li právě cestou adresáta. Velitel nemůže býti takto zavčas informován o potřebách a o situaci svých podřízených. Také nadřízenému, sousedům a dělostřelci bude velmi nesnadné sledovati tak neklidného velitele. Veškeren spojovací personál bude neustále v činnosti, aniž dosáhne spojení. Takový velitel zpravidla změní své stanoviště dříve, než se pojítka opravdu zařídí, neboť nedostal žádných zpráv, a proto pokládá své stanoviště za nevhodné. Obviňuje potom spojovací útvary z neschopnosti, zapomínaje, že k zařízení pojítek, zejména telefonu, je třeba času, kterého svým podřízeným zpravidla neposkytne, a že přesná znalost místa pobytu velitelova jsou nutnosti, bez kterých nemůže spojení pracovati.

Zdůrazňují-li předpisy, že se SV. má měniti co nejméně a teprve tehdy, je-li spojení na příštím SV. zařízeno, chtěl bych připomenouti ještě to, aby bylo po přemístění staré SV. ještě po nějakou dobu obsazeno. U vyšších jednotek čítáváme zpravidla v článku všeobecných operačních rozkazů „Styk a spojení“ větu: permanence na SV. do hodin dne Tato zásada však musí býti dodržována i u menších jednotek! Právě tak, jako posíláme předem část pojítek a něco personálu na příští SV., je nutno, aby na starém SV., přemístíme-li se, zůstal ještě nějakou dobu styčný orgán, který by dirigoval spojky poslané na staré SV. do nového SV. často jim neznámého. Jen tak zamezíme bloudění spojek a dosáhneme rychlého dodání zpráv a rozkazů. Doba, jak dlouho podržíme obsazení starého SV., závisí na velikosti jednotky, na rychlosti postupu a na rychlosti rozšíření zprávy o našem přemístění, neboli rozšíření naší nové adresy po všech zájemcích, někdy na potřebě míti vzadu dobře spojený bod, s kterého bychom mohli řídit na př. pohyby služeb a trénů.

Velitel praporu na pravém hřbetu nemůže nikde vidět celý svůj prapor. Jeho stanoviště by mělo vyhovovati asi těmto podmínkám: býti v místě, kde je nejlépe a nejvíce viděti, býti co možná uprostřed pásma činnosti, býti na místě, které lze snadno nalézt, býti tam, kde vede hlavní úsilí a kde má nakupeno nejvíce svých zbraní, a p. Zdá se, že v našem případě bude na hřbetě.

Kde bude velitel pluku? Mohl by býti uprostřed pluku, tedy někde na dobré údolní cestě. Tam by ho také snadno spojky našly. Toto místo však má tu nevýhodu, že velitel vidí odtud jen jeden svůj prapor, a po technické stránce to znamená budovati třetí osu v pluku.

Abychom ušetřili spojovacího materiálu a personálu, přáli bychom si vždy, aby velitel pluku použil spojovací osy některého ze svých praporů. Tím zabráníme tříštění pojítek, spojení můžeme zajistiti větším počtem pojítek a k jejich obsluze a udržování můžeme soustřediti větší množství personálu. Avšak velitel musí především dobře viděti, aby mohl veleť. Požadavky spojení a velení jsou v rovnováze. Pozorování je hlavním pramenem zpráv, urychlujícím rozhodnutí a velení vůbec. Nuže, odkud uvidí plukovník celý svůj pluk? Odnikud, prostě proto, že velitel pravého praporu sám svůj prapor nepřehlédne. Odebere-li se plukovník k levému praporu, uvidí celý prapor v údolí a část praporu na pravém hřbetu, vystoupí-li k praporu na hřbetě, uvidí část tohoto praporu a část praporu v údolí, a to jen část na svazích protějščího hřbetu. V obou případech může použití spojovacích os praporů, které náležitě zesílí. Sám není na ně odkázán, neboť může zařídit SV. nebo spojovací ústřednu na ose, zatím co se odebere na pozorovatelnu, kterou dá připojiti.

Ve skutečnosti by měly velkou důležitost cesty, jejichž průběh by měl velký vliv na spojení a na rozvinutí spojovací sítě vůbec, neboť usnadňují úlohu jak spojům, ať už jsou to běžci, jezdci, cyklisté nebo motocyklisté atd., tak také skupinkám budujícím trvalé spojení drátové. Cesty by také rozhodly o postupných SV. velitele pluku, o ose přemístění.

Provedený rozbor terénu dal nám jednak pásma činnosti taktických jednotek divise, t. j. praporů, a zároveň hlavní pásma působnosti dělostřeleckých jednotek pro přímou podporu, jednak osy přemístění, pozorovatelný a postupná SV., neurčil však cílů.

Cíle, zejména divisi, nutno pojímati jako nové výchozí základny pro útok. Přecházíme tu vlastně z útoku, pohybu, v klid, obranu, abychom po přesunu svých prostředků vpřed a po přípravě dalšího útoku opět přešli v pohyb. Přeneseme-li si celé toto dění do spojení, můžeme stanovit tyto zásady:

úspěch útoku závisí na dokonalosti příprav souladu úsilí zbraní v útočných skupinách a jich mezi sebou; závěr: spojení musí býti na výchozí základně v rámci příprav co nejlepší, a to jak ve směru pohybu, spojujíc na způsob os hierarchické stupně velitelské a přechotu s dělostřelectvem, tak bočně, spojujíc t. zv. příčkami velitele útočných skupin a dělostřelecké pozorovatelný mezi sebou;

za útoku závisí vše na dokonalé spolupráci dělostřelectva s přechotou; závěr: spojení velitelskému a mezi zbraněmi, tedy osám, musíme věnovati hlavní pozornost. Spojení bočně telefonem nelze za pohybu udržovati, kromě po příčkách na výchozí základně, tedy zadem, a pak pojítky bez drátu;

na cílech anebo všude tam, kde se útok zastaví, nutno utužiti opět spolupráci jak dělostřelectev, tak jednotlivých skupin a jednotek mezi sebou; závěr: na výši velitelství útočných a dělostřeleckých skupin nutno zříditi příčku! Nastane-li opět pohyb, věnujeme se zase hlavně osám atd.

Tyto úvahy vedou nás k závěrům:

kolik útočných skupin, tolik os,

kolik cílů, tolik příček,

na osách i příčkách bude korespondence jednak velitelská, pěší, jednak dělostřelecká, tedy zásadně dvojí. Vzhledem k pravidelnému sloučení velitelů pěších a dělostřeleckých, bude průběh takto vzniklých sítí paralelní. Různost hovorů a zájmů nutí však oddělit korespondenci pěší od dělostřelecké, ač množství společných styčných bodů jen poslouží spojení mezi těmito zbraněmi. V praxi to znamená zvláštní síť pěší a dělostřeleckou, pokud se týká všech pojítek, tedy jak telefonu, tak radia, optiky, spojek atd., při čemž budeme hleděti zejména v síti operační soustřediti tato pojítka v společné ústředny. Společné ústředny mají potom tyto velké výhody:

při poruše spojení dělostřeleckého lze užiti fungujícího spojení pěšího a naopak;

vzdálí-li se pěšáci od dělostřelců, přece s nimi mohou kdykoliv a snadno vejíti ve spojení;

udržování spojení a spojovacích zařízení je snazší a hospodárnější, neboť orgány, rozdělené jinak na síť pěší a dělostřeleckou, mají na starosti svým průběhem jedinou, ač skutečně zdvojenou síť, takže poruchy budou brzy rozmnoženým, navzájem si vypomáhající personálem spraveny.

Obrátíme nyní svůj zřetel k případu podle obrázku 2a γ, t. j. k ostrým hřbetům se srážnými svahy. Pokud se týká pohybu i palby, platí vlastně závěry učiněné v prvním příkladě. Hřbety jsou však

tak ostré, že nelze na nich umístiti ani nějakou významnější jednotku, ani větší množství zbraní. Právě tak úbočí jsou příliš strmá, aby se vojska na nich mohla udržeti a postupovati. Nezbyvá tedy než útočiti údolím po dokonalém umlčení nepřátelského odporu v údolí a na úbočích. Hřbety se tu stávají přirozeným rozhraním jednotek, které postupující v hlubokých údolích nemohou si přispěti ku pomoci. Poněvadž nepřítel je ve zcela stejných poměrech, nevadí nám tato nevýhoda, která se stává naopak výhodou, neboť dovoluje jednotce bojovati, aniž se starala o sousedy a tříštila tak svou pozornost. Postupujíc, obchvacuje naše jednotka nepřítele na hřebtech a v sousedních údolích a pomáhá tak nejlépe svým sousedům.

Na hřebtech budou se potom pohybovati jen smíšené styčné nebo zvláštní styčné oddíly, které se setkají se značnými terénními obtížemi. Vyhledávati velitelské pozorovatelný a SV. na hřebtech nebylo by za těchto okolností vhodné, neboť by nás to vzdalovalo od našich jednotek, nehledíc k velkým ztrátám času vzhledem k malé schůdnosti a k těžkostem spojeným se zřizováním řádného spojení v terénu bez cest. Souhlasí tedy naše závěry, i pokud se týká spojení a velení, se závěry učiněnými k obrazu 2a, β a spojení právě tak jako boj se soustředí v údolí.

Úplnou obdobou případů 2a, β a γ jest i případ podle obrazu 2a δ . Hranicemi jsou i tu hřbety. Boj i spojení bude se opět koncentrovati na svahy a do údolí. Zajímavý je však celkem jasně nevyslovený a přece nejčastější průběh terénu podle obr. 2a, α , t. j. terén mírně zvlněný. Studujme jej poněkud podrobněji.

Tento terén neklade pohybu ve směru šipky překážek, ani na hřebtech, ani na svazích, ani v údolí.

Pokud se týká palby, kterou nám bude nepřítel brániti v postupu, jsou poměry takřka všude stejné. Nic neomezuje hloubky jeho palebné přehrady, jen využití rasance těžkých kulometů při bočních palbách je místy ztíženo, hlavně při úpatí a na úbočí pravého hřebtu. Tento nedostatek vyrovná však nepřítel jistě rozmnožením osádky tohoto úseku a zesílením přehrady dělovou palbou. Nemí tedy tato terénní slabina tak velkou slabinou, abychom se bez dalšího přemýšlení vrhli na její využití. Nelze tedy z terénu samého učiniti přesvědčujícího závěru, kde by mělo býti vedeno hlavní úsilí.

Terén podle obrazu 2a, α tvoří vlastně široké údolí, terénní celek, sevřený hřbetnicemi „o“ a „r“. Tento celek je příliš veliký pro prapor. Také studujeme-li jej důkladněji, vidíme, že se úbočí pravého hřebtu dosti ostře láme v bodu „z“. Tím však vzniká vlastně oddělený pěší palebný celek „z—r“, neboť stoupající od lomu „z“ vzhůru, nemůžeme býti již zasaženi pěšími palbami s protějších svahů pro přílišnou vzdálenost. Zdá se, že lom „z“ bude jak rozhraním pásu činnosti, tak také eventuálně rozhraním úsilí. Horní plochy pravého hřebtu, který ostatně převyšuje levý, zdají se dosti způsobilé k útoku. Jestliže naše převyšující pozorovatelný dovolí libovolně soustředovati a manévrovati palbou po tomto hřebetě, nezbyvá než vésti tudy hlavní úsilí.

Zdá se, že terén by si přál rozdělití celek „o—r“ na dvě pásma činnosti, a to „oz“ a „zr“. Pásma „zr“ je tak pro pěší prapor, „oz“ pro pěší pluk. Pásma praporu „zr“ je poněkud úzké, proto je rozšíříme, lom „z“ v to až po „q“. Tímto uspořádáním přibude tomuto praporu manévrovací schopnosti, neboť si může zbraně v svém pásmu činnosti sám z údolí obchvátiti. Také styk s plukem v údolí se tím zlepší a proto nebude potřeba určovati mezi plukem a praporem silnější smíšený styčný oddíl. Pluk nasadí, šířkou pásma donucen, dva prapory do I. sledu, rozhraní někde v bodu „p“. Celku bude veletí velitel brigády.

Zbývá ještě stanovit osy přemístění. Velitel pluku v údolí by byl uprostřed svého pluku, kdyby se přemísťoval po hranicích „p“. Pak by však stavěl každý prapor spojovací osu a pluk rovněž. Bylo by lépe soustřediti úsilí tím, že pluk použije některé praporeční spojovací osy, kterou příslušně zesílí. Mohl by jíti za praporem „op“ anebo „pq“. Od obou vidí lépe než s místa „p“, od praporu „op“ též svého pravého souseda. Při brigádním pásmu „or“ byla by pak jeho osa i osou brigádníka.

Naše mapy nepodávají tvary terénu dosti plasticky, abychom se podle nich mohli vždy správně, pokud se týká hranic pásem činnosti, rozhodnouti.

Našemu studiu napomáhaly profily, které však v terénu mírně zvlněném podle speciálky velmi těžko pořídíme. Nezbyvá nám tedy ve skutečnosti než jíti do terénu a obhlídkou zjistiti terénní tvary. Jen v terénu budeme s to správně určit, kterých ploch budou potřebovati nasazené jednotky k rozvinutí své palby i manévru, jen tam určíme správně pásma činnosti našich jednotek.

Při určování pásem činnosti podle mapy se doporučuje oznámiti jednotkám, komu patří hřbetnice. Smíšené styčné oddíly se umístí na hranicích pásem činnosti za I. sledem, nikoli do I. sledu. Styk mezi sousedy udržují normálně křídelní jednotky, smíšené styčné oddíly zahájí činnost teprve v čas potřeby. Pevnost švu mezi sousedy se tím zvyší.

(Příště dále.)

Vojenství u nás a v cizině.

—ný:

Vojenské časopisy.

Vojenské časopisy a vojenské revue přizpůsobují letošního roku svůj obsah současnému rychlému vývoji vojenských otázek, které den ze dne zaměstnávají již nejen nejvyšší kruhy vojenské, ale svou železnou nutností si dobývají místa a zájmu v nejširších vrstvách občanstva. Je to především otázka praktické obrany států, která dnes stojí v popředí mnohých státních zájmů a která dnes, kdy vlastně celá Evropa prožívá svou renesanci a kdy většina armád vlivem svěžího vzduchu poválečné demokracie je nucena hledati nové cesty, jest problémem nejživelnějším.

Vedle této otázky, která dříve bývala podružnější, stojí vojenské časopisy před novými velkými úkoly čistě vojenskými, jež nelze dnes řešiti všeobecně. Dnes každá